

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

19 februarie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Constantin Gurschi,

judecători – Iurie Diaconu și Elena Covalenco,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de partea vătămată Michiciuc Gheorghe, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2013, în cauza penală privindu-l pe

Șahov Iuri Nicolai, născut la 20 octombrie 1970, domiciliat în r-nul. Cahul, s. Giurgiulești și temporar domiciliat în mun. Chișinău, str. Trandafirilor 5/2, ap. 54;

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 22.12.2012 – 13.02.2013;

Instanța de apel: 12.04.2013 – 18.09.2013;

Instanța de recurs: 03.12.2013 – 19.02.2014.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 13 februarie 2013, Șahov Iu., a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (4) CP, la 5 (cinci) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Michiciuc Gh. a fost admisă integral, cu dispunerea încasării din contul lui Șahov Iu., în beneficiu părții vătămate, a prejudiciului material în cuantum de 53 300 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond, *in fapt*, a constatat că, Șahov Iu., în perioada din aprilie 2010 - 19 noiembrie 2010, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, locuind în apartamentul nr.78, situat pe str. Valea Crucii 22, mun. Chișinău, pe care îl închiriasse de la Michiciuc Gh., tainic a sustras un fotoliu în valoare de 700 lei, un televizor „Alfa” în valoare de 500 lei, 3 covoare „Floare” cu dimensiunile 3x3.3 în valoare totală de 9600 lei, un covor „Floare” cu dimensiunile 2x3.5 în valoare de 6700 lei, două covoare „Floare” cu dimensiunile 2,5x5 în valoare totală de 8300 lei, două covoare „Floare” cu dimensiunile 2,3x3,80 în

valoare totală de 7 700 lei, trei covoare „Floare” cu dimensiunile 2,8x4,5 în valoare totală de 9400 lei, trei covoare „Floare” cu dimensiunile 3,0x4,0 în valoare totală de 10400 lei după ce a abandonat apartamentul însușind bunurile, pricinuind astfel părții vătămate Michiciuc Gh., o daună materială în proporții mari în valoare totală de 53 300 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că în drept, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (4) CP – furtul, *adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții mari.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401- 402 CPP, a fost atacată cu apeluri de către avocatul Grigoraș A., în numele lui Șahov Iu. și de însuși inculpat.

3.1. Inculpatul, în apelul înaintat, a solicitat casarea sentinței judecătoreiei Botanica, mun. Chișinău din 13 februarie 2013, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare în privința sa, specificând că îi datorează părții vătămate doar suma de 500 euro, pentru chiria apartamentului, iar furtul bunurilor menționate de partea vătămată nu a fost săvârșit de dînsul. La fel, apelantul a menționat că, partea vătămată și martorii au făcut declarații contradictorii pe parcursul judecării cauzei, care nu s-au confirmat și de alte probe. Totodată, în cererea de apel, inculpatul a solicitat audierea mai multor martori în ședința instanței de apel și prezentarea interceptărilor telefonice dintre inculpat și partea vătămată.

3.2. În apelul declarat de avocatul Grigoraș A., în numele inculpatului Șahov Iu., s-a solicitat casarea sentinței judecătoreiei Botanica, mun. Chișinău din 13 februarie 2013, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare în privința inculpatului, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

În argumentarea apelului, apărătorul a menționat că învinuirea formulată în rechizitoriu și imputată inculpatului denotă un caracter formal, aceasta fiind lipsită de temeiuri în fapt și în drept. La judecarea cauzei de către prima instanță în privința lui Șahov Iu. nu a fost atrasă și audiată, mama inculpatului, care a fost prezentă la încheierea contractului de locațiune dintre inculpat și partea vătămată. Totodată, organul de urmărire penală nu a identificat cine este doamna din s. Mereni, care a locuit în apartamentul părții vătămate. Astfel, în concluzie, s-a menționat că acuzatorul de stat nu a prezentat suficiente probe care ar fi demonstrat vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (4) CP.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2013, au fost admise apelurile declarate de inculpatului Șahov Iu., și avocatul Grigoraș A., fiind casată sentința Judecătoreiei Botanica mun. Chișinău din 13 februarie 2013, inclusiv din oficiu, în baza art. 409 alin. (2) CPP și s-a pronunțat o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Șahov Iu. a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d)

CP, cu stabilirea pedepsei de 1 (unu) ani și 4 (patru) luni închisoare, în penitenciar de tip semiînchis.

Totodată, s-a dispus încasarea din contul inculpatului Șahov Iu. în beneficiul părții vătămate Michiciuc Gh. a sumei de 31200 lei, cu titlu de prejudiciu material.

În rest sentința a fost menținută.

5. Judecând cauza, instanța de apel a ajuns la concluzia de reîncadrare a faptei reținute în sarcina inculpatului din prevederile art. 186 alin. (4) CP, în cele prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) CP, invocând următoarele motive.

Conform art. 543 alin. (1) CPP, persoana care a fost extrădată de un stat străin nu poate fi trasă la răspundere penală și condamnată, supusă executării pedepsei, precum și transmisă unui stat terț spre pedepsire, pentru infracțiunea săvârșită de ea pînă la extrădare, pentru care ea nu a fost extrădată, dacă în privința acestei cauze lipsește consimțământul statului străin care a extrădat-o.

De asemenea, s-a menționat despre condițiile în care se face extrădarea unei persoane, specificându-se că art.66 pct. 1) al Convenției cu privire la asistența juridică și raporturile juridice în materie civilă, familială și penală din 22 ianuarie 1993, care este în vigoare pentru Republica Moldova din 26 martie 1996, prevede că fără acordul părții contractante solicitate, persoana extrădată nu poate fi trasă la răspundere penală sau supusă pedepsei pentru o infracțiune comisă pînă la extrădarea sa, dar care nu a constituit temeiul extrădării.

Din materialele cauzei, și anume, a condițiilor de extrădare a autorităților Ucrainei exprimate în scrisoarea nr. 67/1/5827 din 27 iulie 2012 și a autorităților Republicii Moldova, exprimate în scrisoarea nr. 7-225/12-3652, din 29 august 2012, a fost admisă atragerea la răspundere penală a lui Șahov Iu., pentru comiterea „furtului săvârșit cu cauzarea de daune în proporții considerabile”, or conform acestei bănuieli Șahov Iu. a fost pus sub învinuire și eliberat mandatul de arest.

Potrivit sentinței Șahov Iu. a fost condamnat în baza art. 186 alin. (4) CP - *furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane săvârșit cu cauzarea de daune în proporții mari*, astfel, prin hotărârea menționată, fiind încălcate condițiile extrădării enunțate mai sus.

Reieșind din cele expuse, instanța de apel a statuat că soluția instanței de fond, în partea încadrării juridice a acțiunilor inculpatului este greșită și a constatat că, Șahov Iu., în perioada din aprilie 2010 până la 19 noiembrie 2010, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, locuind în apartamentul nr. 78, situat pe str. Valea Crucii 22, mun. Chișinău, pe care îl închiriasse de la Michiciuc Gh., tainic a sustras un fotoliu, un televizor „Alfa” și 8 covoare de model „Floare”, după ce a abandonat apartamentul, pricinuindu-i astfel părții vătămate Michiciuc Gh., cauzându-i o daună materială în proporții considerabile în sumă totală de 31200 lei. În drept, acțiunile lui Șahov Iu. urmează a fi încadrate în baza art. 186 alin. (2) lit. d)

CP - *furtul, adică sustragerea pe ascuns, a bunurilor altei persoane, săvârșit cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

La fel, instanța de apel a specificat în argumentarea deciziei adoptate că, la reîncadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, s-a reținut și dubiul judiciar, cu referire la numărul covoarelor sustrase pe ascuns de către Șahov Iu. și a cuantumului pagubei materiale pricinuite, nu a fost înlăturat și prin prisma art. 8 CPP acesta urmează a fi interpretat în favoarea inculpatului.

Astfel, potrivit procesului-verbal de sesizare despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea infracțiunii, întocmit personal, Michiciuc Gh. a indicat la sustragerea pe ascuns a *unui fotoliu în valoare de 500 lei, un televizor „Alfa” în valoare de 700 lei și 8 covoare de model „Floare” la prețul total de 30000 lei, apreciind cuantumul prejudiciului material cauzat prin infracțiune la suma de 31200 lei.*

Ulterior, la 21 decembrie 2010, când a fost audiat ca parte vătămată, Michiciuc Gh., a susținut aceleași declarații date anterior și a menționat aceeași sumă a prejudiciului material ce i s-a cauzat prin infracțiune, și anume, în cuantum de 31200 lei.

După aproximativ 2 ani de la momentul săvârșirii infracțiunii respective, partea vătămată și-a schimbat depozițiile date la faza urmăririi penale, declarând că i-au fost furate 14 covoare și încă un fotoliu, iar suma prejudiciului material fiind deja de 53 300 lei.

Instanța de apel a mai specificat că, este indubitabil faptul că partea vătămată ar fi avut 14 covoare, însă cumulul probelor administrate la caz, nu demonstrează cu certitudine că acestea au fost însușite de către inculpat. Totodată, s-a menționat că încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului ca sustragere pe ascuns a bunurilor altei persoane este una corectă. În acțiunile inculpatului se mai întrunesc și circumstanța agravantă a componenței de infracțiune *cu cauzarea de daune în proporții considerabile*, deoarece suma de 31200 lei, echivalentul a 1560 u.c., sau aproximativ 10,58 salarii medii lunare pe economie, influența esențial asupra stării materiale a victimei.

La stabilirea categoriei și termenului de pedeapsă Colegiul penal a ținut cont de gravitatea infracțiunii comise, care face parte din categoria infracțiunii săvârșite cu intenție și care conform art. 16 CP, se atribuie la celor mai puțin grave; de personalitatea vinovatului, care la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, are loc permanent de trai, duce un mod normal de viață și are un copil minor la întreținere și educație, anterior nu este cunoscut cu antecedente penale; de prezența pretențiilor de ordin material; de lipsa circumstanțelor atenuante și agravante, neconștientizarea faptei comise, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Din considerentele arătate, instanța de apel a conchis de a-i aplica lui Șahov Iu., pentru infracțiunea săvârșită în baza art. 186 alin. (2) lit. d) CP, pedeapsa de 1 an și 4

luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis și, totodată, cu dispunerea achitării prejudiciului material cauzat în cuantum de 31200 lei.

6. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către partea vătămată, prin care se solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 13 februarie 2013, ca fiind legală și întemeiată.

În motivarea cerințelor sale, recurentul a menționat că instanța de apel, la pronunțarea deciziei, nu a ținut seama de mărimea prejudiciului cauzat și de faptul că, până în prezent acesta nu a fost recuperat de inculpat, aplicându-i o pedeapsă excesiv de blândă pentru infracțiunea săvârșită.

Totodată, recurentul consideră eronată soluția instanței de apel privind reîncadrarea juridică a faptelor săvârșite de inculpat din art. 186 alin. (4) CP, în cele prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) CP.

În drept, recursul ordinar declarat se întemeiază pe prevederile art. 400-427 CPP.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este vădit neîntemeiat, pentru următoarele considerente.

7.1. Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) CPP, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) CPP, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 CPP, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din textul recursului declarat, se constată că recurentul invocă drept temei prevederile art. 420-427 CPP.

Art. 430 CPP, stipulează cerințele cărora trebuie să corespundă cererea de recurs, în special, textul recursului trebuie să conțină argumentarea ilegalității hotărârii atacate, cu indicarea temeiurilor prevăzute de art. 427 CPP (unul sau mai multe din acestea) și cu invocarea problemei de drept ce persistă în cauză, indicând care este eroarea comisă de instanța ierarhic inferioară.

În speță, verificând motivele recursului declarat, se constată că partea vătămată Michiciuc Gh., în motivarea recursului, face trimitere la deciziile adoptate anterior pe cauza respectivă, însă nu specifică concret temeiul prevăzut de legea procesuală la utilizarea acestei căi de atac, și anume, nu descrie care este eroarea de drept din cele enumerate în art. 427 CPP, comisă la judecarea cauzei de către instanța de apel și în ce constă esența erorii respective.

Sub acest aspect, Colegiul penal subliniază că, declararea recursului împotriva unei hotărâri judecătorești constituie un *elementul volitiv* al atacării, iar motivarea recursului - un *elementul logic*. Motivele justifică, prin arătarea temeiurilor ce stau la baza lui, actul de voință pe care îl reprezintă folosirea căii de atac. De asemenea,

instanța de recurs menționează că, rolul motivelor invocate în susținerea căii de atac nu pot fi reduse la simpla aducere la cunoștință a instanței superioare despre dezacordul părților cu soluția pronunțată de instanțele ierarhic inferioare, ci și a indicării erorilor concrete constatate de părți și prezente în cauză, care au fost admise la judecarea acesteia. Astfel, prin motivarea recursului, în principiu se precizează și se delimitează cadrul discuției în fața instanței de control și al judecării acestei instanțe.

Colegiul penal reține că, art. 427 alin. (1) CPP, prevede 16 temeuri de declarare a recursului ordinar, astfel, dacă o parte a procesului consideră că soluția instanței de apel conține erori de drept și o atacă în instanța superioară, atunci ea este obligată, conform art.430 pct. 5) CPP, să motiveze recursul și să arate eroare ce s-a comis în coraport cu cel puțin unul din temeiurile enumerate în art.427 alin.(1) CPP. În cazul în care autorul nu invocă concret în recurs temeiul pe care se bazează din cele reglementate de norma procesuală, un asemenea recurs se consideră ca necorespunzător după conținut, deoarece nu îndeplinește exigențele prevăzute de pct. 5) a art. 430 CPP și urmează a fi respins ca inadmisibil.

Totodată, se menționează că în cazul în care recursul ordinar declarat, nu întrunește condițiile legale de conținut, instanța de recurs nu este competentă să-l completeze cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica sub acest aspect, întrucât potrivit art. 24 alin. (2) CPP, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

7.2. În continuare, cu referire la criticele recurentului vizavi de pedeapsa prea blândă aplicată în privința inculpatului Șahov Iu., pentru infracțiunea săvârșită și cu privire la reîncadrarea juridică greșită a faptelor săvârșite de inculpat din art. 186 alin. (4) CP, în cele prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) CP, Colegiul penal relevă următoarele.

Chestiunea privind individualizarea pedepsei se cuprinde în temeiul prescris de pct. 10) alin. (1) art. 427 CPP, care stipulează că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Astfel, recurentul nu este de acord cu quantumul pedepsei stabilite în privința inculpatului prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2013, de 1 an și 4 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, solicitând stabilirea unei pedepse mai aspre.

Verificând materialele cauzei în acest aspect, Colegiul menționează că pedeapsa penală, potrivit art. 61 CP, este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și din partea altor persoane. Or, ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia stabilită în sarcina inculpatului Șahov Iu., a fost individualizată în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Prin urmare, la stabilirea quantumului pedepsei și modalității de executare a acesteia, în privința inculpatului Șahov Iu., instanța de recurs apreciază că Colegiul penal al Curții de Apel a ținut seama de prevederile art. 75 CP și de limitele prevăzute de sancțiunea art. 186 alin. (2) CP.

Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Cu referire la cele invocate de recurent precum că, instanța de apel la judecarea cauzei privindu-l pe Șahov Iu., eronat a reîncadrat acțiunile inculpatului din prevederile art. 186 alin. (4) CP, în cele prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) CP, se menționează că criticele respective sunt neîntemeiate și nemotivate, iar soluția instanței de apel sub acest aspect este una legală și întemeiată.

Așadar, instanța de recurs apreciază drept corectă soluția privind reîncadrarea acțiunilor inculpatului în baza art. 186 alin. (2) lit. d) CP, deoarece potrivit exigențelor specificate de art. 543 alin. (1) CPP, persoana care a fost extrădată de un stat străin nu poate fi trasă la răspundere penală și condamnată, supusă executării pedepsei, precum și transmisă unui stat terț spre pedepsire, pentru infracțiunea săvârșită de ea pînă la extrădare, pentru care ea nu a fost extrădată, dacă în privința acestei cauze lipsește consimțământul statului străin care a extrădat-o.

La fel, se susține opinia conform căreia persoana extrădată poate fi urmărită și judecată pentru infracțiunii săvârșite pînă la extrădarea ei și care nu au fost obiect al extrădării dacă această persoană și-a dat consimțământul și a renunțat la protecția regulii specialității.

La caz, se constată că, prin scrisoarea nr. 67/1/5827 din 27.07.2012 formulată de autoritățile ucrainene, anexată la fila dosarului nr. 55 din vol. I, se comunică autorităților Republicii Moldova că, cet. Șahov Iu. a fost reținut pe teritoriul Ucrainei, în baza dosarului de căutare nr. 2011420216, pornit în privința sa, în baza art. 186 alin. (2) CP al RM.

Ulterior, prin scrisoarea Procuraturii Generale a Republicii Moldova nr. 7-255/12 din 29.08.2012, s-a solicitat Ucrainei de a-l extrăda pe cet. Șahov Iu., în Republica Moldova, pentru a fi pus sub învinuire în baza art. 186 alin. (2) lit. d) CP, și anume, menționându-se că Șahov Iu., în perioada lunii aprilie 2010 pînă la 18 decembrie 2010, locuind în apartamentul nr. 78, situat pe str. Valea Crucii 22, din mun. Chișinău, pe care îl închiriasse de la Michiciuc Gh., tainic a sustras din apartamentul menționat bunuri în valoare de 31200 lei, cauzându-i părții vătămate un prejudiciu considerabil.

Or, regula specialității reglementată de art. 543 CPP, reprezintă niște garanții stricte care urmează a fi asigurate persoanei extrădate de către statul solicitant împotriva unor învinuiri sau pedepse, altele decît cele care au fost indicate în cererea

de extrădare și acceptate de către instanța statului solicitat care a soluționat această cerere.

Potrivit sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 13 februarie 2013, Șahov Iu., a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (4) CP, la 5 (cinci) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, iar acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Michiciuc Gh. a fost admisă integral, cu dispunerea încasării din contul lui Șahov Iu., în beneficiu părții vătămate, a prejudiciului material în cuantum de 53 300 lei.

În consecință, reieșind din cele expuse, instanța de recurs conchide că, corect a fost dispusă casarea sentinței de către instanța de apel și reîncadrarea acțiunilor săvârșite de inculpatul Șahov Iu., în baza art. 186 alin. (2) lit. d) CP, or, astfel instanța de apel a corectat eroarea admisă la judecarea cauzei de către prima instanță, fiind încălcate de către aceasta condițiile extrădării în privința lui Șahov Iu..

Instanța de recurs conchide că instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de apelanți, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată.

Prin urmare, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate sub aspectele invocate, deoarece soluția adoptată de către instanța de fond și cea de apel este întemeiată și motivată, măsura de pedeapsă aplicată inculpatului, este echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, cu personalitatea acestuia și pericolul social al infracțiunii săvârșite, iar fapta săvârșită corespunde încadrării juridice a normei penale în baza căreia inculpatul a fost condamnat.

8. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de partea vătămată Michiciuc Gheorghe, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2013, în cauza penală privind-l pe Șahov Iuri Nicolai, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 19 martie 2014.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu